

Eugenije

TEMA BROJA:
IZRIČAJ

IMPRESUM

List učenika Gimnazije Eugena Kumičića
Opatija

Broj 16, Opatija, rujan 2015.

Glavna urednica: Sara Gregov

Grafički urednici: Sara Gregov i Nikola Žigulić

Fotografije (naslovnica i zadnja stranica):

Nika Kurti

Autorica pjesme na zadnjoj stranici:

Karla Ratković

Uredništvo: Nora Bolanča, Lea Dobrec, Beti Puž,
Dominik Zahirović i Dino Žigulić

Suradnici: Edi Bertok, Mateo Brubnjak, Katarina
Budić, Eni Demark, Mia Ivančić, Ivan Košta,
Monika Kulaš, Luka Manola, Ines Marjanović,
Cvijeta Veronika Plenković, Lorena Padjen, Sara
Puharić, Dorian Tokmadžić, Dora Šekimić, Ameli
Širola, Ivan Tancabel, Petra Vranić i Lucia Žagar

Crteži: Nora Bolanča i Monika Kulaš

Strip: Leopold Sušanj

Fotografije: Fotodružina GEK-a;

vanjski suradnik: Foto Luigi (David Kurti)

Zahvaljujemo svim profesorima na suradnji i
razumijevanju!

Voditeljica novinarske družine: Gordana
Zurak, prof.

Tisak: Impress d.o.o. Opatija

Nakladnik:

Gimnazija Eugena Kumičića Opatija

Drage Gervaisa 2, 51410 Opatija

Tel: 051/271-966, 051/272-602

E-mail: [gek.opatija@gimnazija-ekumicica-
opatija.skole.hr](mailto:gek.opatija@gimnazija-ekumicica-opatija.skole.hr)

Web: <http://gek.opatija.skole.t-com.hr>

UREDNIKOVIH PET MINUTA...

Dragi čitatelji i čitateljice,

čast mi je predstaviti novi broj našeg i vašeg Eugenija kojeg ne bi ni bilo bez vas i svih onih koji čine našu malu gekovsku zajednicu.

Školske se novine u ovom broju bave temom izričaja kojom smo nastojali potaknuti vlastitu maštu i stvaralaštvo. Među nama otkrili smo nove pjesnike i likovnjake, kao i fotografe koji su zabilježili bisere naše Opatije.

Naši su najuspješniji sportaši ostvarujući odlične rezultate na natjecanjima također zaslužili mjesto u našem listu, baš kao i već dobro nam poznati naši izvrsni scenski glumci.

Sada kada se osvrnem na prošlu školsku godinu, vidim da se isplatilo ranojutarnje ustajanje i subotnje dolaženje u školu kako bismo učinili ovaj list što boljim i zanimljivijim. Nadam se da ste i vi zajedno s nama ponosni na rezultat našega napornog rada.

Srdačan pozdrav,
vaša urednica Sara Gregov

SADRŽAJ
Uvodna riječ
Tema broja: IZRIČAJ
Intervjui
Prošlost za sadašnjost
Za stolom s načelnikom Lovrana
Preporuke
Subkulture
Sport u školi
Sport izvan škole

Dotakla me književna riječ

Kada mi buka misli iskrivljuje lice realnosti i steže okvire kreativnosti, svaki daleki zvuk jave postaje oštri nož koji reže svjetlo nade. I svaka je progovorena riječ suvišna, prazna emocija. Ne vidim smisao te ne vjerujem da je ikad i postojao. Tada pronalazim lijek za umornu dušu i odviše zbunjen um u književnoj riječi. Riječi koja me dotakla i svojim krilima odvela u drugi svijet, ugušila ono unutarnje crnilo koje tako lako izađe na površinu. Tada spoznajem opet svoju realnost i srce mi kuca u ritmu riječi. Iz toga svijeta vraćam se čiste savjesti jer prepoznajem opet tko sam.

A znati tko sam najteži je zadatak u svijetu gdje se ljudi kriju iza maska. Maska za prijatelje, za vlastitu obitelj pa čak i sebe. Tako iz dana u dan sve dok više ne znamo što se krije ispod svega toga. Zbog straha koji smo si sami zacrtali da nećemo vidjeti onu idealnu sliku kojoj svi težimo. A znamo da ju je nemoguće usavršiti. Jer maska će ostarjeti naravno, ali duša nikada neće. Ona se neprestano unapređuje onoliko koliko joj mi dopustimo. Stoga je važno popraviti sebe, a ne svoju masku.

Više se ne gubim u okvirima, već stvaram novi svijet nevidljiv običnim ljudima. Nada postaje jasan glas koji govori kroz izlazak sunca, svježju kap kiše i onu daleku zvijezdu koja sjaji na vedrome nebu. Sve je tu da me pokrene pa i ja sam također stvorena da pokrećem. Kao i ti! Na nama je da pronađemo utočište, utočište u književnoj riječi.

Nora Bolanča, 3.a

POVODOM 150. GODIŠNJICE ROĐENJA

Silvije Strahimir Kranjčević

(Senj, 17. veljače 1865. – Sarajevo, 29. listopada 1908.)

*I tebi baš što goriš plamenom
Od ideala silnih, vječitih,
Ta sjajna vatra crna bit će smrt,
Mrijeti ti ćeš kada počneš sam
U ideale svoje sumnjati!*
“Mojsije”

...

Sloboda pojedinca ne odnosi se samo na fizičku slobodu jer je zapravo prava sloboda u stanju uma. Ona je sklad duhovnog i tjelesnog načina postojanja.

Samo čovjek s pravim idealima može spoznati i uistinu cijeniti slobodu.

Kako bi cijela zajednica bila slobodna niti jedan pojedinac u njoj ne može biti apsolutno slobodan jer time ograničava slobodu ostalih članova društva.

Mateo Brubnjak, 3.a

...

...

Sloboda je ono što svaki čovjek zaslužuje. Bez slobode nema pravoga života.

Život nam nudi mogućnost izbora. Svi imamo pravo izbora, da živimo onako kako želimo...

Eni Demark, 3.a

Alisa Bolanča, 3.a

Riječi

Riječi su duge
Riječi su kratke
Ponekad gorke
Ponekad slatke
One su obične,
 Neobične,
 Blage,
 Tople,
 Hladne,
 Pune veselja,
 Pune tuge,
Nježne su i grube
Snažne su i važne.
Znaju biti britke,
Znaju biti jako hitne,
Nekima nisu bitne.
 Mogu biti lijek
Ako se lijepo izgovore,
 Ali i otrov
Ako se loše poslože,
 Riječi imaju svoju
 težinu
Riječi imaju svoju
 brzinu
 Imaju svoj ton
Zato one uljudbene
 Voli bonton.

One mogu biti grješne,
One mogu biti smiješne.
 Mogu biti složenice
 Mogu biti izvedenice.
 Mogu biti tuđice,
I navirati poput bujice.
 Mogu biti ispred,
 Mogu biti straga,
 Ma gdje bile
One nisu bez mana.
Riječi čine čudnovat
 splet,
Njima se koristi čitav
 svijet.
Nikoga one ne obilaze
Uvijek iz usta izlaze.
 Za njih je važno:
 Da su promišljene,
 Da su bez sile,
U čijim god da usnama
 bile.

Luka Manola, 3.b

More i njegova balada

Noć je, škuro je.

Niš ne vidin,
samo čujen šum vali.

Pomalo mu prihajan i otela bi skočit va njega.
Otela bi znat kako je to dihat pod morun, ali ne
moren.

Pul njega ću stat i hitat kamenčići va njega.
Vali tiču moje bose nogi.
Mrzlo je i hladi moje telo i gre va dubinu moje
duše.

Tako mi j' lepo da pozabin ka san i kade san.
Se ča vidin i znan je ovo lepo more.
Čujen njegovu baladu i uživan.

Legla san na pesak i gledan va škuro nebo.
Ni videt ni jedne zvezdi, leh samo teški i črni
oblaki.

Vali ni, ni za čut, kako da oteju da zaspin.
Oči su mi se zaprle.

Spala san.

Najedanput čujen šušur.

Otprla san oči. Jutro je.

Spred mane ono isto more
obučeno va penu i daje kanta onu istu baladu.

Lorena Padjen, 2.b

Višta s balkona mojega

Mesto kade moren na miru
počivat,
Kade mi niki ne more smetat.
Kade mi niki ne more niš reć,
Kad od svega otejen pobeć.
Balkon kuće moje
Na istemu mestu stoji i čeka
me.
Tu naslišan kako tići kantaju
Kako se deca va đardine
igraju.
Gledan kako more brodi nosi,
Kako riba ribara ne podnosi.
Kako se zgora Reki bregi
diguju
I oblačići putuju.
Maestral svu brigu raznosi
I pomalo nan noć nosi.
Po noće,
Kad zvezde padu na Lovran,
Najlepše je gledat
Kako mesec tone va san.

Sara Puharić, 2.b

USUDI SE BITI MUDAR!

Rasprave u filozofiji oduvijek su se odvijale u otežanim okolnostima. Ironična je činjenica što je razlog tome u isto vrijeme jednostavan, ali i složen: ne postoji opće prihvaćena definicija filozofije, a kako je središnje pitanje filozofije čovjek i smisao života, u traganju za odgovorom na pitanje filozofije nužno je prije svakog promišljanja i rasprave zapitati se što je čovjek.

Posebnost i ljepota, ali ujedno i „križ“ zbog kojeg je filozofija često krivo protumačena i shvaćena u

narodu jest da ona ne nudi odgovore, već pitanja. Ljudi su (odavno) naučeni da im se odgovori daju te ih nije potrebno propitivati što nam često potvrđuju religije, mitovi, a na koncu i znanost. Ljudi se oduvijek boje neznanja. Zato je filozofija često smatrana neplodnom, nekorisnom i nedjelotvornom, ali – je li zaista tako? Svako filozofiranje ujedno je i kritiziranje i propitivanje. Filozofija, koja je nužno dijalog, jest traganje. Ona je dvojba i sumnja u ono naizgled poznato, jasno, definirano. Što je filozofija? Što znači filozofirati? Jasan i jednostavan, a opet složen odgovor pruža

Michel de Montaigne:
„Filozofirati znači sumnjati.“

Čovjek je oduvijek i bit će zauvijek neiscrpna tema gledano sa svakog aspekta. Samim time i filozofija postaje rupa bez dna, nebo bez granica. Iz dubine ljudskoga uma, njegove složenosti te mogućnosti čovjeka da sumnja, da se divi i da propituje nastala je filozofija. Možemo se zapitati je li ogroman tehnološki napredak čovječanstva ujedno značio i napredak čovjeka kao bića?

**Montaigne:
„Filozofirati znači
sumnjati.“**

Danas se čovjek nalazi u od pohlepe otrovanom društvu i svijetu. Čovjek je društveno biće na koje okolina neizbježno i neprestano djeluje. U pokušaju da utažimo našu neutaživu žeđ za luksuzom i novcem sve ostalo stavljamo na drugo mjesto. Pa tako i sebe. To nas iznova dovodi do mnogih novih pitanja: Što je smisao, cilj i bit života?

Svaki je čovjek različit. Od preko sedam milijardi ljudi koji žive na Zemlji, niti jedan nema isti cilj života.

Jedina nit vodilja u traženju

toga odgovora je filozofija. Ona je osvjetljeni put koji nas vodi prema cilju i sreći. Ne postoji formula, način života koji će nas učiniti sretnim. Mi, svatko od nas, odlučuje što će raditi u životu i kako će živjeti. O ljepoti čovjeka govore i duboke riječi Nietzschea: „Svaki čovjek dobro zna da na svijetu živi samo jedanput, da je nešto jedinstveno, i da ni u najrjeđem slučaju ne može od tako divne šarolike raznovrsnosti po drugi put nastati nešto tako jedinstveno kao što je on.“ Ne postoji dobar ili loš put, postoji samo vlastiti put, vlastiti život čijeg smo tvorca isključivo mi sami. Iako društvo

utječe na nas, ne smijemo dopustiti da nam se nameću životni putevi i ciljevi. Jedina nit vodilja koja nas može spasiti, vratiti iz te mračne šume zvane život jest promišljanje, propitivanje, filozofiranje. To nas opet dovodi do neiscrpne ljepote filozofije – ona ne daje odgovore, već pitanja. Mi smo ti

koji nalazimo odgovore i samo mi to možemo učiniti. Ljepota ovog svijeta, čovječanstva jest individualnost svakog čovjeka, svake jedinice. Život svakog čovjeka je portret. Svako od nas bira

boje i što i kako će slikati. Mi smo umjetnici, slikari koji će oslikati što želimo. „Tko će to učiniti, ako ne ti? Kada ćeš to učiniti, ako ne sada?“ citat je iz *Talmuda* koji potvrđuje dosad napisane i navedene činjenice. Život je splet okolnosti i odluka koje donosimo. Odluke mogu biti svjesne ili nesvjesne i donosimo ih svakim danom, satom, trenutkom. Život je poput džungle u kojoj tražimo izlaz i svjetlost. Odluke koje donosimo u ovom su slučaju izbori puteva kojim ćemo se probiti. Pri tome je lako zalutati, nikada ne naći izlaz. Filozofija nudi izlaz. Ne! Ona je izlaz! Zato se moramo usuditi biti mudri, usuditi se filozofirati, kritizirati, propitivati, istraživati...

Trenutno se svi nalazimo pred velikom odlukom koji ćemo fakultet upisati i nedvojbeno je da će nam ta odluka jako utjecati na život. Jedini način da odgovorimo na to pitanje jest filozofija. Pri tome moramo paziti jer pretjerano sumnjanje i nesigurnost nije izlaz i moguće je da zalutamo kao da nismo kritizirali, propitali, filozofirali uopće. Svaka je odluka na neki način rizik, ali ne smijemo se bojati donositi odluke. Nekada ćemo donijeti i krive odluke, ali nas neuspjesi ne smiju demotivirati i oduzeti nam hrabrost u novim rizicima i odlukama.

Već se sada neki neće slagati s idejama koje sam dosada iznio u eseju, ali to je za mene prihvatljivo. Tako i treba biti. Hoćemo li ikada moći definirati što je čovjek i shvatiti potpunu dubinu svakog od nas? Hoćemo li ikada shvatiti dubinu i otkriti granice filozofije? Svatko od nas se mijenja, svakim trenutkom. I sada nisam više ista osoba koja sam bio kada sam započeo pisanje eseja. Našao sam odgovore na mnoga pitanja, ali si i postavio bezbroj novih. Što je filozofija? Filozofija je čovjek. I svaki je čovjek filozofija za sebe. Smatram da jedino ja mogu naći odgovore i rješenja na probleme koji mi se događaju u životu. Suočen s mnogim problemima jedino sam ja taj koji ih može riješiti. To vrijedi za svakoga. Kako bih pronašao smisao i sreću u životu moram i dalje neprestano propitivati, sumnjati, filozofirati. Moram se usuditi biti mudar! Bez rizika i vlastitih odluka nikada nećemo dostignuti istinsku sreću i zadovoljstvo. Drugi ljudi nam mogu biti uzor,

ali samo vlastitim odabirima dolazimo do pravih i istinskih odgovora, izlaza.

Ovaj bih esej volio završiti tuđim riječima koje su i mene samog potaknule na razmišljanje te se nadam da će i svakoga tko ikada bude čitao moje riječi potaknuti na razmišljanje o čovjeku, životu i smislu života.

W. Shakespeare, *Hamlet*: „Kakvo je remek-djelo čovjek! Kako plemenit umom! Tako neizmjeran u sposobnosti! U liku tako skladan i u kretnji divan! Kako je sličan anđelu u djelovanju! U shvaćanju na Boga nalik! Ljepota svijeta! Životinjama uzor! A ipak, ...“

Dorian Tokmadžić, 4.a

INTERVJU S NAGRAĐENOM PROFESORICOM

Profesorica Marijana Trinajstić već 15 godina u našoj školi vodi scensku radionicu, a ove je godine povodom Svjetskog dana učitelja dobila nagradu Primorsko-goranske županije. To nam je bio povod da uputimo nekoliko pitanja našoj profesoricu koja je prepoznatljiva po svojoj izvrsnosti u radu.

Već dugi niz godina radite u GEK-u. Kakva Vas sjećanja vežu uz Vaše prve generacije?

U GEK-u sam 23 godine i sva sjećanja vraćaju me iskustvima za pamćenje gdje sam uz radišne gimnazijalce i sama stjecala prva iskustva u poučavanju. Rado se sjećam početaka, generacija iz kojih danas imam i kolege i liječnike i znanstvenike kao drage prijatelje.

Kada ste započeli s radom scenske radionice? Tko Vas je potaknuo na osnivanje iste?

Scenska radionica GEK-a postoji već petnaestu godinu. Tadašnja učenica, danas i kolegica Marina Mendiković bacila se na ostvarivanje svoje želje, htjela je imati scensku družinu i uspjela je!

Svaki početak je težak. Je li scenska radionica i na samom početku bila uspješna kao danas?

Uspjeti u scenskoj znači zapravo osjetiti da ste publici donijeli nešto, nešto čime smo se odvojili od svakodnevice, a istovremeno o

njoj samoj nešto i naučili. Gledam li učeničke želje, tekstove koje smo zajedno stvarali, da, onda smo od početka bili zadovoljni, a tako i uspješni. To nam je svaki puta nesebično poručila naša publika koja nas 15 godina prati u scenskim igrama povodom Božića u Adriaticu.

Sudjelovala sam na stručnim usavršavanjima Kazalište s mladima i kazalište za mlade gdje se tehnike promišljanja na sceni smatraju primjerenim tehnikama promišljanja u tijeku nastavnoga procesa, slušala sam teoriju i praksu iz kreativne dramske pedagogije.

Na radionicama sam radila s predavačima Ivicom Šimićem, redateljem kazališta Mala scena, Snježanom Banović, profesoricom Umjetničke akademije u Zagrebu, Ladom Martinac Kralj, dramaturginjom, nastavila pratiti usavršavanja u dramskoj pedagogiji prateći module Agencije za odgoj i obrazovanje u organizaciji više savjetnice

Maje Zrnčić, koristan je bio i rad s redateljem Marijom Kovačem.

2014. i 2015. Agencija za odgoj i obrazovanje uvrstila me među hospitante sudionike Novigradskoga proljeća, škole stvaralaštva.

Kada je scenska radionica počela nizati prve uspjehe?

Ako me pitaš za prve uspjehe scenske na smotrama scenskoga stvaralaštva, onda izdavam 2008. godinu kada smo nakon županijskoga LiDraNa krenuli na državni u Dubrovnik. Sve naše uspješnice su mi kao i svi učenici jedinstvene i nezamjenjive, nema roditelj – najdraže dijete.

Sve naše nagrađene scenske igre su: 2009. godine „Umjetnost i sport“ (Šibenik), zatim je uspjeh scenska ponovila igrama Simfonija pogleda 2010. (Šibenik), Tko sad govori 2011. (Šibenik),.. iste je godine scenska priznanje dobila i za samostalni nastup učenika Antonija Livića (Šibenik), uslijedila su

državna priznanja za skupne scenske nastupe Deratizacija 2013. (Primošten) i Tri plus jedan gratis, 2014. (Primošten).

U kojim ste se sve glumačkim metodama okušali u radu scenske?

Od glumačkih tehnika zaljubili smo se u fizički teatar i njegovali ga skoro šest godina, zatim smo se educirali i nastavili s lutkarskim igrama.

Ne tako davno proglašeni ste najboljom profesoricom u Primorsko-goranskoj županiji. Osim u radu scenske na kojim ste se poljima još istaknuli?

Da, rad u scenskoj radionici svakako je doprinio stečenom priznanju na razini Županije. Vjerujem da su i rezultati natjecanja iz jezika kao i moj rad u povjerenstvima za izradu zadataka na Državnoj maturi pri Nacionalnom centru za vanjsko vrednovanje obrazovanja, također

„Vežu nas nevidljive niti prožimanja mašte, razuma, srca, smijeha, suza, poraza i pobjeda, veže nas naš mali scenski život.“

doprinijeli sveukupnoj ocjeni rada.

Kako se Vi sami snalazite na sceni?

Jednom mi je profesorica iz Metodike na fakultetu rekla kako ćemo u svome zanimanju vječno biti na sceni. Nastavnik, ulaskom u razred, pristupa velikoj pozornici i ima publiku.

Na našoj pravoj sceni, radionicama i radu osjećam ljubav prema igri, ponosna sam na svoje homo ludense, bića igre. Igrajući se stvaramo, stvaramo jedan svijet paralelan svakodnevicu, koji nam pomaže ovu svakodnevicu bolje razumjeti i lakše odraditi. Kreativci su uvijek djeca spremna na igru.

I za kraj što biste poručili mladima koji bi se htjeli okušati u glumačkim vodama?

Dramska pedagogija ne podrazumijeva stvaranje glumca i upućivanje na studij glume. Ona zapravo kreira i priprema za život. Ako ste stekli samopouzdanje, razvili maštu, izrekli ono što ste htjeli, a niste mogli ni na koji drugi način, ako ste, družeći se i radeći, stekli nova prijateljstva, znanja i iskustva onda ste

prošli, kako ja to volim reći, katarzu kreativnoga rada i zato na licima osmijeh pri svakom zajedničkom susretu. Vežu nas nevidljive niti prožimanja mašte, razuma, srca, smijeha, suza, poraza i pobjeda, veže nas naš mali scenski život.

Lea Dobrec, 4.a

Intervju s našim maturantom

Učenik 4.a razreda opatijske gimnazije Matteo Samsa postiže brojne uspjehe i rezultate na području informatike. Uz mnogobrojne rezultate sa školskih i županijskih natjecanja, nedavno se vratio i s državnog natjecanja. Evo što nam je Matteo rekao o svojoj ljubavi prema informatici i svom iskustvu s natjecanja na državnoj razini.

**Za početak reci nam kada se i kako javila tvoja ljubav prema informatici?*

U informatiku sam se zaljubio igrajući se na računalu te sam s vremenom spoznao njegove mogućnosti.

**Što te posebno privlači i zanima na samom polju informatike?*

Posebno me privlači hardware, tj. fizički, opipljivi dio – točnije, mikroprocesori i automatika u elektrotehnici.

**Ove si godine ostvario zavidne uspjehe na natjecanjima. Reci nam nešto više o tome.*

Natjecao sam se u kategoriji „Osnove informatike“ koja obuhvaća osnove svih područja informatike, od znanja komponenta računala pa do

korištenja pseudo jezika. Za natjecanje me pripremala profesorica Sanja Perman Benković. Školsko se natjecanje održalo u školi koju pohađam, Gimnaziji Eugena Kumičića Opatija, dok se Županijsko natjecanje održalo u Ekonomskoj školi Mije Mirkovića u Rijeci. Na Školskom natjecanju ostvario sam

prvo mjesto te sam bio pozvan na Županijsko natjecanje. Osim mene na Županijsko natjecanje pozvana su još dva učenika GEK-a koji su ostvarili izvrsne rezultate: Andro Slavić i Paulo Šuljić. Na Županijskom sam natjecanju također ostvario prvo mjesto, dok su A. Slavić i P. Šuljić bili redom treći i osmi.

**Valja istaknuti i tvoje hvale vrijedno 4. mjesto na Državnom natjecanju. Prenesi nam svoje impresije i iskustva s natjecanja.*

Državno natjecanje održalo se u Primoštenu od 16. ožujka do 19. ožujka. Bili smo smješteni u hotelu Zora. Na natjecanju sam bio uz pratnju Gorana Bonete, profesora informatike iz Gimnazije Andrije Mohorovičića. Unatoč žestokoj konkurenciji, atmosfera je bila izrazito opuštena i prijateljska. Prisustvo učenika iz ostalih kategorija omogućilo mi je sklapanje novih poznanstava i upoznavanje izvrsnih informatičara. Svakako bih htio zaključiti da je Državno natjecanje bilo iskustvo kojeg ću se uvijek rado sjećati.

**I na samome kraju, koji su tvoji planovi za budućnost? Namjeravaš li nastaviti njegovati ljubav prema informatici ili kaniš krenuti nekim drugim smjerom?*

Zbog zanimanja za hardware namjeravam upisati elektrotehniku na

Tehničkom fakultetu u Rijeci tako da se može reći da ću nastaviti njegovati svoju ljubav prema informatici.

Edi Bertok, 4.a

MEMENTO 2015.

Povodom 27. siječnja, Dana sjećanja na Holokaust i sprečavanja zločina protiv čovječnosti u prostorijama Ville Antonio u Opatiji održana je tradicionalna manifestacija *Memento*. Sedamdeseta obljetnica oslobođenja zloglasnog nacističkog logora Auschwitz obilježena je edukativnim programom udruge UABA namijenjenom srednjoškolcima koji se održava u spomen na dan oslobođenja tog logora smrti čije su uznike oslobodili pripadnici sovjetske Crvene armije na dan 27. siječnja 1945. godine.

Program ovogodišnjeg *Mementa* sastojao se od dva dijela. Najprije je prikazan dokumentarni film „*Povratak posljednjeg*”. Potom su svoja iskustva prenijeli i naši učenici koji su posjetili Auschwitz prošle godine u sklopu projekta „Vlak sjećanja“.

Oleg Mandić, koji je bio jedan od sudionika u programu *Memento* proteklih godina, nije sudjelovao u ovogodišnjem programu zbog sudjelovanja na središnjem obilježavanju ovog važnog datuma u Auschwitzu. *Memento* je vodila umirovljena gimnazijska profesorica Tatjana Matetić koja je okupljenima, mladima prenijela poruku kako sjećanja na zločine protiv čovječnosti nikada ne smiju biti

zaboravljena kako se u budućnosti ne bi ponovio događaj sličnih razmjera. Profesorica Matetić je istaknula kako je u Auschwitzu stradalo preko milijun i sto tisuća ljudi, ali konačan broj nam nikada neće biti poznat. Radi boljeg razumijevanja ovog mračnog stradavanja naglasila je kako je svaka osoba ulaskom u logor postala samo broj, a zapravo je bila osoba sa svojim imenom i prezimenom, željama, nadama, planovima, prijateljima, ljubavima i svime onime što nas čini osobama.

Nakon uvodnog govora riječ su preuzeli učenici Gimnazije Eugena Kumičića Opatija, Ameli Širola, Tina Zorić i Christian Josipović koji su sudjelovali u međunarodnom projektu „Vlak sjećanja“ koji je obuhvatio više od 700 učenika iz Italije, Francuske i Hrvatske. Učenici su posvjedočili kako je putovanje u Auschwitz zauvijek promijenilo njihov pogled na sve ono o čemu su čitali i gledali u raznim medijima, no kako ističu, na doživljaj iznutra nisu bili spremni. Učenica Ameli Širola ističe kako joj je bilo najteže kada se susrela s osobnim predmetima logoraša – njihovim naočalama, cipelama i koferima, koje su otkrivale njihov stvarni identitet.

Svo troje se složilo kako ih je ulaskom u plinske komore i peći za spaljivanje obuzela nevjerica, strah i nelagoda koju je nemoguće izraziti riječima. Njihovo izlaganje zaključio je Christian Josipović s mislima kako povijest trebamo pamtiti, ali se ujedno i okrenuti budućnosti jer je upravo na mladima zadatak da ne dopuste da se ikada više ponovi nešto slično te da je nužno boriti se za temeljne ljudske vrijednosti.

Tijekom programa prikazan je i dokumentarni film „Povratak posljednjeg“ koji donosi sudbinu Olega Mandića, čovjeka koji je zadnji napustio zloglasni nacistički logor smrti Auschwitz, što je kasnije odredilo čitav njegov život. Film donosi kronološki red njegova uzničkog života: od deportacije, boravka u logoru smrti do napuštanja logora.

Edi Bertok, 4.a

ŠTO MI SADA DONOSI ŽIVOT...?

INTERVJU S GOSPODINOM OLEGOM MANDIĆEM

Predsjednik Udruge antifašističkih boraca i antifašista Grada Opatije govori o svom boravku u zloglasnom nacističkom logoru Auschwitzu.

Je li Vam osobno teško uvijek iznova govoriti o Auschwitzu?

Nije, jer vjerujem da time činim nešto dobro.

Zašto ste odvedeni u Auschwitz?

Zbog tatinog i nonotovog angažmana u NOP-u. Nono, dr. Ante Mandić bio je predsjednik prvog NOO-a Opatije nakon kapitulacije Italije 8.9.1943.

Kada i kako ste deportirani u Auschwitz?

Na današnji dan pred 71 godinu, autom u riječki zatvor Via Roma.

Postoji li nešto što Vam se osobito urezalo u pamćenje dok su Vas odvodili?

Vidim li možda posljednji put jorgovan u cvatu u našem vološčanskom vrtu.

Što Vam je bilo najteže tijekom razdoblja provedenog u logoru?

Razdvojenost od mame.

Kakav je bio doktor Mengele i po čemu ćete ga pamtiti s obzirom na to da ste ležali u njegovoj ambulanti?

Sjetim ga se kad god bih trebao primijeniti poslovice: Odišlo ne čini čovjeka. Mengele je bio uvijek uredan, obrijan,

ispeglane uniforme ili čistog liječničkog haljetka, prijaznog izraza lica i nikada povišenog glasa. Sve smo to viđali. Ali nismo viđali, a niti znali da vrši nezamislivo okrutne "medicinske" eksperimente iza kojih ostaju samo mrtva tijela.

Kako ste se osjećali napuštajući to mjesto kao posljednji uznik koji živ izlazi iz logora?

Znatizeljno: što mi sada donosi život...? Nisam bio svjestan povijesnog značenja tog trenutka. Tek sam mnogo godina kasnije shvatio da sam tog dana, kada se rampa s natpisom Arbeit macht frei zatvorila za mnom, postao dio povijesti.

Kada ste dali prvi intervju i napisali nešto o tom vremenu?

28. siječnja 1955.

Kako je logoraško iskustvo utjecalo na Vaše poimanje života?

Bitno.

Često se vraćate u Auschwitz, zašto?

Da bi se još jednom uvjerio u to kako sam, prisjećajući se tamo proživljenog, imao prekrasan život i to upravo zahvaljujući tome što sam bio u Auschwitzu i što mi se nakon aušvickih užasa nikad nije moglo desiti u životu nešto gore.

Tijekom 6. Dana antifašizma upoznali ste Marijana Gubinu, koji je 1991. godine kao jedanaestogodišnjak odveden u srpski logor i tamo proveo 260 dana. Kako ste doživjeli taj susret?
Bilo je to posebno iskustvo. Istovjetna patnja izbrisala je među nama razliku u godinama.

Vi ste aktivan član Udruge antifašista te često obilazite škole. Koliko dugo to radite i zašto?
Deset godina: smatram se dijelom povijesti koju malo tko još može u prvom licu ispričati.

Što biste poručili mladima današnjice?
Težite pravim etičkim i moralnim vrijednostima i ne ustručavajte se učiti na tuđim iskustvima.

Opatija, 15. svibnja 2015.
 Ameli Širola, 4.a

1. DAN
 04.03. srijeda
 17:00-20:00, Vila Antonio
DJECA U HOLOKAUSTU
 večer filma
 "Posljednji let Petra Ginza"
 (USA 2012., (Sandra Dickson i Churchill Roberts)
 • gosti: Branko Lustig
 i Igor Bajok

2. DAN
 05.03. četvrtak
 11:00-15:00
 Spomen dom Lipa - Lipa
LIPA PAMTI
 mladi...
 zločin:
 upoznavanje, suočavanje i posljedice
 • voditeljica: Tatjana Matetić

3. DAN
 06.03. petak 17:30-20:00
 Vila Antonio
DJECA - ŽRTVE RATA
 tribina
 učesnici: Smail Čekić, Dubravka Kocijan Hercigonja,
 Marijan Gubina i Oleg Mandić
 - moderator: Neven Santić
 • teme rasprave:
 različiti oblici patnje djece tijekom rata;
 poslijeratni oporavak djece - žrtava rata i odnos
 društva i države prema njima;
 sličnosti i razlike traume djece žrtava rata i djece
 koja su zlostavljana u mimodopsko vrijeme

„U životu je važna raznolikost“

I sami ste nekada bili učenik naše škole. Kakva vas sjećanja vežu uz srednjoškolske dane?

- Pa, vežu me veoma ugodna sjećanja zato što baš i nisam bio ukalupljen ~~đ~~ak pa sam spadao u jednu i u drugu skupinu, i onih koji uče, ali i onih koji imaju zanimljivo ponašanje. Kao gimnazijalac sudjelovao sam u izradi Vodiča kroz opatijski park.

Na kraju školovanja i pred vama je, kao i pred našim maturantima stajala teška odluka upisivanja fakulteta. Kako ste se uopće odlučili u kojem ćete smjeru ići?

- Gimnazija mi je pružala veliku širinu u odabiru, upisao sam Hotelijersko – turistički fakultet u Iki. Ležale su mi društveno-humanističke znanosti, već sam tada počeo ekonomski razmišljati makar je moj san bio studij povijesti.

-Kada ste odlučili napustiti ekonomiju i ući u političke vode?

- Tek 2005. godine. Naime, prije toga nas nekoliko osnovalo je jednu udrugu u Lovranu, no ljudi se baš nisu obazirali na zahtjeve koje smo mi iznosili, a ticali su se mladih. Stoga smo osnovali političku stranku. Kao stranka prijavili smo se na lokalne izbore i dobili jedan vijećnički mandat. I tada smo se počeli zalagati za socijalno-ekonomski napredak u tom trenutku izričito mladih.

Kako je tekao vaš daljnji napredak u stranci? Što vas je nagnalo da se kandidirate za načelnika?

- U samoj stranci ne postoji pojam napretka. Mene su predložili za načelnika jer sam imao najviše iskustva u politici i drugim javnim službama. Izbori za načelnika nisu olimpijske igre i ne pobjeđuje onaj koji je brži, jači ili bolji, već onaj kojemu ljudi povjere najviše glasova.

Naši učenici Nikola Žigulić, Lea Dobrec, Dominik Mohorovičić i Edi Bertok s gosp. Sankovićem

Što Vaš posao čini zanimljivijim ili drukčijim od drugih?

- Kada ste načelnik manjih jedinica lokalne samouprave kao što je Lovran, onda načelnik ima najširi mogući opseg poslova, dok je to u većim jedinicama kao što su gradovi nešto drugačije.

Stoga se ja bavim različitim područjima od građevine do pomorskog prava, sve to spada u moju domenu poslova.

Tema našeg ovogodišnjeg broja je izričaj, a on je usko vezan uz kulturu i obrazovanje. Kakve rezultate Vaša općina bilježi na tom polju?

- Što se tiče obrazovanja, općina nije osnivač osnovne škole, stoga nije uključena u njezin rad,

a što se kulture tiče, nosioci kulturne baštine u manjim mjestima su kulturno-umjetnička društva koje općina sufinancira. Konkretno u Lovranu imamo i svoju galeriju u kojoj se redovito održavaju izložbe te uskoro otvaramo „mini muzej“ Kuću lovranskoga guca. Također, u suradnji s Turističkom zajednicom organiziramo različite kulturne manifestacije kao što su Lovranske ljetne noći.

Na koji način pokušavate približiti kulturne sadržaje djeci i mladima?

- Prošle smo godine dobili status općine prijatelja djece u suradnji s udrugom Društvo „Naša djeca“ Opatija. Ponedjeljkom organiziramo u galeriji dječje pričaonice. Organiziramo i zanimljiv kulturno-scenski sadržaj povodom Dječjeg tjedna i slične aktivnosti u koje uvijek nastojimo uključiti osnovnu školu.

Koji su budući planovi i aktualni projekti na području općine Lovran?

- Trenutno je naš najveći projekt društveno poticajna stanogradnja, a sastavili smo i nekoliko natječaja za dobivanje sredstava iz europskih fondova koji obuhvaćaju obnovu parkova, dječjih igrališta, srednjovjekovne gradske jezgre, starog kina ili pak društvenog doma. Najveći dio proračunskih sredstava kao i uvijek uložit ćemo u obnovu cesta, puteva te u izgradnju vodovodne i kanalizacijske mreže.

Za kraj, što biste poručili našim gekovcima?

- Moj moto je oduvijek bio da je
U ŽIVOTU VAŽNA RAZNOLIKOST!

Lea Dobrec, 4.a

INTERVJU S PROFESOROM ANDREASOM REILINGOM

Učenici 4.a razreda Ines Marjanović i Dorian Tokmadžić razgovarali su s profesorom Andreasom Reilingom, gostujućim profesorom iz Njemačke. Profesor Reiling u našoj školi pet godina drži nastavu za fakultativni predmet Njemačka jezična diploma (DSD). Nakon gostujućeg rada u Hrvatskoj, profesor Reiling sljedeće se školske godine vraća na svoje staro radno mjesto u Njemačku. Zahvaljujemo mu na svemu što nas je naučio i želimo mu puno uspjeha u budućem radu.

Što nam možete reći o programu *Deutsches Sprachdiplom (DSD)*?

Već 5 godina predajem DSD u Opatiji. To je izvrsna mogućnost za hrvatske učenike da studiraju u Njemačkoj. S položenim ispitom i državnim maturom hrvatski učenici mogu se prijaviti na sve fakultete u Njemačkoj. Nastava u Opatiji održavala se subotom što se pokazalo pozitivnim jer su tako izbjegnuli stres i umor koji bi se pojavili da se nastava održavala tijekom tjedna nakon redovne nastave kao što je to slučaj u drugim školama. Izbjegnuta je i buka koja bi mogla remetiti rad, a dolazili su učenici koji su zaista bili motivirani za rad. Rad je bio vrlo učinkovit jer se radi o malim skupinama učenika. Mislim da bi se trebalo prijaviti još više učenika jer bi im ovaj program mogao biti od velike pomoći u budućnosti.

Kako Vam se svidio rad s hrvatskim učenicima?

Radeći u Hrvatskoj stekao sam mnoga iskustva koja su bila pretežno pozitivna, a radio sam u Zagrebu, Osijeku, Rijeci i Opatiji. Svjesno sam izabrao rad u Hrvatskoj. Prvi razlog tome bile su prirodne ljepote i kulturna baština, ali se popis dodatno proširio.

Privikao sam se i na ležerni način života, dobru kuhinju, nasmiješene i simpatične ljude.

Jako mi se svidio rad s hrvatskim učenicima. Svi kandidati DSD programa bili su izuzetno disciplinirani, ali i jako motivirani i ambiciozni. Općenito mi se svidio hrvatski školski sustav, a posebno odnos između učenika, roditelja i profesora. Od svih škola u kojima sam radio najviše mi se svidio rad u Opatiji prvenstveno zbog izvrsne komunikacije sa školom.

Molim Vas nekoliko riječi za kraj.

Htio bih vam zahvaliti na predivnom vremenu koje sam proveo u vašoj školi. Uvijek ću na ovo razdoblje života gledati s velikom nostalgijom. Iako mi je ponekad nedostajala Njemačka, u Hrvatskoj sam se osjećao ugodno i prihvaćeno.

Profesore Reiling, hvala Vam na razgovoru!

Biti teenager

Biti teenager nije lako. Mnogi odrasli ljudi bi se sada dali u žestoku raspravu sa mnom ističući mi sve svoje brige, kredite, dugove i žrtvovanje koje daju za svoju djecu. No, gledajmo stvari ovako: kao teenageri mi odlučujemo svoje putove, donosimo odluke koje će nas zauvijek pratiti i dobar dio briga koje muče odrasle posljedice su svih onih loših odluka koje su donijeli pred dvadeset godina, ako ne i više.

Netko tko provede svoju mladost na kauču, neće jednoga dana voditi previše sretan život. Sada je vrijeme da učimo, upoznamo ljude i svijet oko nas, školujemo se, kako bismo jednoga dana ostvarili snove i ambicije. Vrijeme je da tjelesno i umno sazrijemo.

Mlad čovjek je čovjek s prilikom da se dokaže, da napravi promjenu. Zvuči lako, zar ne? Ali nije. U dobi od 13 do 19 godina pred nama se stvore prepreke koje treba zaobići, a da nam kasnije ne ostanu ožiljci. Vrijeme za igru sada je daleko iza nas iako bi mnogi dali sve da se barem na tren vrate u vrijeme slaganja lego kocki i igranja lovice. A opet, isti ti ljudi voljeli bi na tren biti u svojim kasnim dvadesetima, negdje na krstarenju u nekoj dalekoj zemlji gdje nema dana bez dobrog tuluma.

Zašto je to tako? Vjerujem da je to zato što se sada nalazimo na sredini, razvučeni između djetinjstva i zrele dobi pa smo zbunjeni i ne znamo što zapravo želimo.

Premotavati život, nažalost, nije moguće. Sada smo tu gdje jesmo, u godinama kada smo premladi ili prestari za većinu stvari koje želimo. No, nisu li ta dva pojma samo granice koje sami stvaramo? Dok ja učim, u nekoj se zemlji djevojčica mojih godina udaje, u drugoj pak dječak mojih godina obavlja teške poslove, a negdje daleko dijete mojih godina izrađuje igračke od drveta i ne znajući što je to škola.

Sve što govorim, govorim iz iskustva, ali kada bih rekla da su sva djeca mojih godina prestara ili premlada za nešto, sa mnom bi se mogli složiti samo ljudi iz moje okoline, No, svijet je puno, puno veći od toga. Ono što je meni nezamislivo sa samo 15 godina, nečija je svakodnevnica određena običajima i to ne od jučer, nego već barem sto godina.

Petra Vranić, 1.a

Radionica kreativnog pisanja

Povodom četvrtoga Festivala neovisnih kazališta u Opatiji u razdoblju od 7. do 12. travnja 2015. godine održana je radionica kreativnog pisanja „Disciplina mašte“. Voditelj radionice bio je Renato Baretić, pisac i autor romana „Osmi povjerenik“, „Hotel Grand“ i „Pričaj mi o njoj“. Sudionici su bili opatijski srednjoškolci, ali i poznatije osobe poput kantautora Dražena Turine Šajete, novinarkе Mirjane Rončević, fotografkinje Saške Mutić i kulturnoga djelatnika Aleksandra Monara. Svrha radionice bila je kako naučiti što bolje i kvalitetnije pisati, ali sa što je moguće manje riječi. Radionica je bila vrlo poučna i zanimljiva te primjerena svim uzrastima.

Zasigurno će nam sve s čim smo se upoznali tijekom radionice pomoći da pišemo još bolje.

Mia Ivančić, 2.a

„Čitajmo Modiana” (Patrick Modiano)

18. ožujka 2015. godine učenici 4.b, 3.a i 3.b razreda Gimnazije Eugena Kumičića Opatija, koji pohađaju nastavu francuskoga jezika, posjetili su riječku Gradsku knjižnicu kako bi poslušali izlaganje o Patricku Modianu. U 18.00 sati izlaganje su započele E. Fućak i D. Slakoper te su večer posvetile Modianovoj biografiji i

literaturi uz čitanje ulomaka iz

prevedenih romana. Patrick

Modiano jedan je od najvažnijih

suvremenih francuskih pisaca

te dobitnik Nobelove nagrade

za književnost u 2014. godini.

Nagrađen je za »umjetnost pamćenja kojom je evocirao neuhvatljive ljudske sudbine«.

Modiano je rođen 30. srpnja 1945. u Parizu. Otac mu je bio Židov podrijetlom iz Aleksandrije, a majka Belgijanka koja je okušala sreću kao komičarka dolaskom u Pariz 1942. godine. Uz odsutnog oca i čestih majčinih odlazaka na turneje, Modiano je već od ranih godina bio prepušten sam sebi. Svoju nostalgiju iz djetinjstva odrazio je i prenio u sve svoje romane.

Svoja djela posvetio je svojem mlađem bratu Rudyju koji je tragično preminuo 1957. godine.

Modiano nikada nije upisao studij, a od 1967.

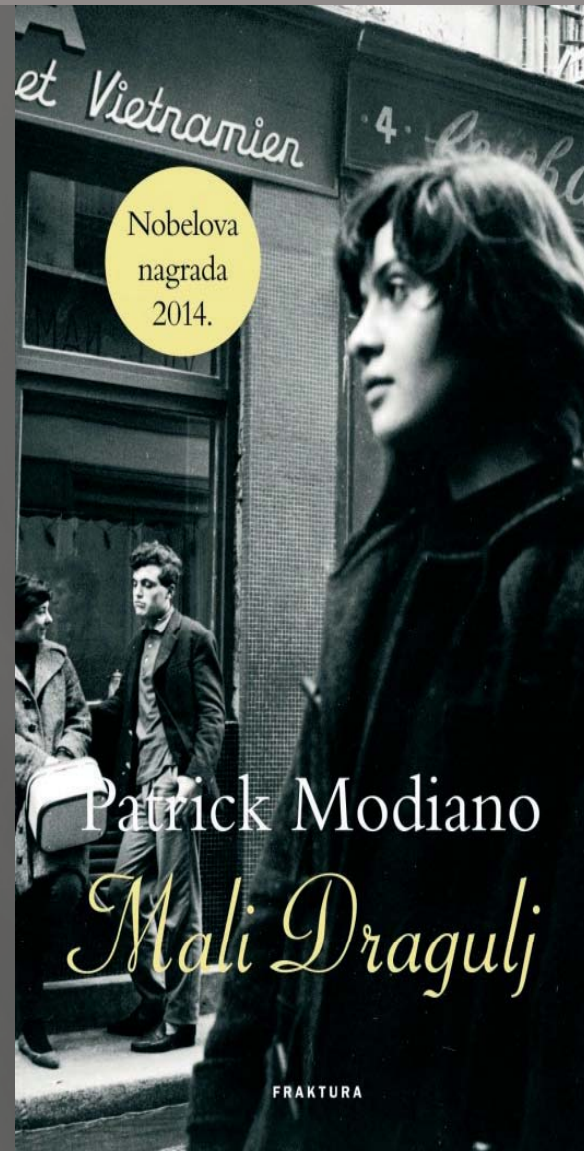
godine smatra se profesionalnim piscem.

„francuska
literatura koja
zrači kvalitetom
na svjetskoj
razini

Imali smo čast poslušati prevedene ulomke iz Modianova djela „Mali Dragulj”. To je djelo koje predstavlja potragu za izgubljenim, idiličnim svijetom djetinjstva, za neostvarenim snovima, za toplinom doma i majčinskom ljubavlju. Modiano je riječima uspio stvoriti čitav unutarnji svemir svojih likova. „Mali Dragulj” stilski je izbrušena emocionalna drama mlade djevojke u Parizu ranih šezdesetih.

Ovo izlaganje o Patricku Modianu približilo nas je francuskoj literaturi koja zrači kvalitetom na svjetskoj razini.

Naučilo nas je cijeliti životni rad umjetnika i potaknulo nas na razmišljanja u umjetničko-filozofskom pravcu.

DRAŽEN PETROVIĆ — KOŠARKAŠKA LEGENDA

Kao i svake školske godine, učenici i profesori naše Gimnazije posjetili su Zagreb u sklopu terenske nastave. Dana 17. listopada 2014. god. zaputili smo se autobusima u Zagreb, gdje su se razredni razdvojili kako bi posjetili predviđene znamenitosti. Program za učenike drugih razreda uključivao je posjet Memorijalnom centru Dražen Petrović, u kojem se nalaze trofeji i uspomene na Draženovu košarkašku karijeru. U vitrinama su izloženi njegovi dresovi, odličja, ali i poneki privatni predmeti poput privjesaka ili zlatnog sata.

...

Dražen je rođen u Šibeniku 22. listopada 1964. godine. Već kao petnaestogodišnji dječak ostvario je svoj prvi nastup za prvoligaški klub Šibenka, pokazavši izniman talent i predanost. Nije mu dugo trebalo da potpiše profesionalni ugovor sa zagrebačkom Cibonom, koja je zahvaljujući Draženovoj fenomenalnoj igri dvaput bila europski prvak. Nakon dvije sezone prešao je u španjolski Real Madrid gdje su ga također obožavali navijači, ali i cjelokupna javnost.

U to vrijeme ostvario je zapažene rezultate i u reprezentaciji: zlatna medalja na Europskom prvenstvu u Zagrebu 1989. i prvo mjesto na Svjetskom prvenstvu u Argentini 1990. godine.

No košarkaški stručnjaci, ali i sam Dražen osjećali su da on može još bolje i još više. Zato je 1990. postao igrač Portland Trail Blazersa i time postao jedan od prvih Europljana koji nastupaju u NBA ligi. Tamo se zadržao samo dvije godine zato

što je više utakmica proveo na klupi nego u igri, stoga je prešao u New Jersey Netse. Tek je u ovom klubu uspio Amerikancima predstaviti svoj talent i postao je najbolji Europljanin koji je dotad nastupio u NBA ligi. Iste je godine Hrvatsku odveo do srebrne medalje na Olimpijskim igrama u Barceloni. Svijet mu se nije mogao prestati diviti.

No Draženov je nevjerojatan košarkaški uspjeh prekinula tragična prometna nesreća u kojoj je izgubio život i to 7. lipnja 1993. godine. Sjedio je na suvozačkom sjedalu VW Golfa koji je bavarskom autocestom vozila njegova djevojka. U jednom trenutku kamion iz suprotnog smjera probio je ogradu i došlo je do sudara kojeg Dražen nije preživio.

Posthumno su mu dodijeljene nagrade za doprinos košarci i sportu općenito, kao i nagrada za životno djelo. Tijekom održavanja Europskog prvenstva 2013. godine proglašen je najboljim europskim košarkašem svih vremena. Podignuti su mu spomenici u Zagrebu, Šibeniku i Lausanni.

...

Razgledavajući Memorijalni centar ugodno nas je iznenadio dolazak Draženove majke kojoj smo postavili nekoliko pitanja o Draženovu životu izvan košarkaškog terena. Pogledali smo i kratki film koji je sadržavao najbitnije crtice iz njegova života, i tako se još jednom uvjerali da je bio prava košarkaška legenda koja i dalje živi među svim ljubiteljima košarke.

Dominik Zahirović, 2.a

SUSRET S KNJIŽEVNICOM NADOM MIHELČIĆ

Izdvajamo iz romana „Bilješke jedne gimnazijalke“:

... Odlučila sam vrijeme do sudara ipak provesti u kući i malo se zabaviti. Ranije je moja najomiljenija zabava bilo pisanje, no i tu me Luka obeshrabrio. Jer ja, budala, ne znam držati jezik za zubima, nego mu sve kažem. Kad je zimus za Božić bio tu, donio mi je gomilu darova. Baš se vratio iz Amerike i, osim lopte Chicago Bullsa i jedne gala majice sa slikom Dennisa Rodmana, donio je mnoge stvari za kuću. Pravila sam se kako je sve super, iako su one sprave za kuhinju bačen novac. Ne znam ni skuhati ni ono što možeš ako imaš samo jedan nož i zdjelu, a ne sve te kerefeke. Odmah sam uskočila u nove tenisice, traperice i tu majicu s Dennisovom slikom, i nisam iz toga izlazila ni danju ni noću, sve dok Luka nije zaurao kako ću početi gnjiliti i nek se taj čas presvučem. Zna on tako poludjeti iz čistog mira, kao da mi je neka živčana baka, a ne brat. Jer, kao, moramo ići u grad kupiti još neke stvari, a izgledam kao svinja. Kaj fali trapericama i toj majici?! Bubnem gore jaknu i baš super! . . .

Dana 12.11.2014. godine dio učenika Gimnazije Eugena Kumičića susreo se s hrvatskom književnicom Nadom Mihelčić u prostorijama opatijske Gradske knjižnice "Zora".

Književnica Mihelčić autorica je djela „Bilješke jedne gimnazijalke“, „Zeleni pas“, „Pričice i pjesmice iz Daleke Afrike“, „Napokon brucoš“ koji je nastavak romana „Bilješke jedne gimnazijalke“. Spisateljica je učenike upoznala sa svojim načinom rada i pisanja, prepoznatljivim kao „jeans“ proza. Također, naglasila je kako svoja djela piše upravo za djecu i mlade jer smatra da je odrastanje vrlo težak i kompliciran dio života te da svojim porukama može pozitivno utjecati na mladež, dok su stariji

već stekli životna iskustva i formirali svoje stavove.

Učenicima će ovaj susret ostati u sjećanju zbog spisateljičine otvorenosti, načina komunikacije, humora i iskrenosti. Slijedimo poruku spisateljice: „Čitajte, jer samo tako razvijate svoju maštu i kreativnost!“

Ameli Širola, 4.a

„Les Intouchables” („Nedodirljivi”)

Uvijek se nastojimo jednako odnositi prema svim ljudima. Međutim, koliko god se mi trudili neki će ljudi uvijek biti osuđivani prema svom imovinskom stanju, sposobnostima, boji kože, vjeri. Francuski film „Nedodirljivi” ruši upravo takve stereotipe. Ovu istinitu životnu priču predočili su francuski režiseri Oliver Nakache i Éric Toledano nadahnuti dokumentarcem *A la vie, à la mort* te producenti Nicholas Duval-Adassovsky, Lauren Zeitoun i Yann Zenou. Glavne uloge utjelovili su glumci Omar Sy kao Driss i François Cluzet kao Philippe.

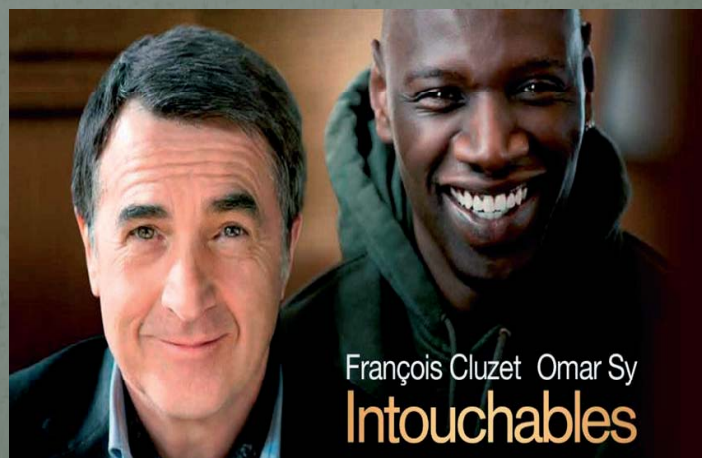
Kao ni Philippe, tako ni Driss nisu u filmu okarakterizirani prema svojim životnim statusima i načinom života. Oni bez obzira na to, kroz sve emotivnija i dublja druženja, uspone i padove u njihovom odnosu, nadopunjuju jedan drugoga i postaju prijatelji, koji su u stanju reći sve ono što bi određene društvene granice i norme priječile u bilo kojoj drugoj situaciji.

Film priča o Drissu, afričkom imigrantu i stanovniku jedne siromašne četvrti, dupkom pune ljudi koji sasvim sigurno nemaju prevelike šanse za napredovanje u podijeljenoj Francuskoj.

Za razliku od njega, tetraplegičar Philippe potječe iz bogate obitelji, iza kojeg stoji veliki broj pomoćnika i popratnog osoblja.

Njegov invaliditet i način na koji se prema njemu odnose oni koji ga ne poznaju, stvaraju određene zidove koji Philippea odvajaju od potpune uključenosti u društvo. Njegovo veliko bogatstvo omogućava mu da bude pripadnik elite, ali on osjeća da je unutar tog zatvorenog kruga izdvojen zbog svojega stanja.

Stoga Philippe traži njegovatelja koji ga neće sažalijevati te će se prema njemu odnositi jednako kao prema svim drugim ljudima.

„prijatelji, koji su u stanju reći sve ono što bi određene društvene granice i norme priječile u bilo kojoj drugoj situaciji”

Upravo zato on zapošljava bivšeg zatvorenika Drissa koji je najmanje odgovarajući kandidat za taj posao.

Driss iako u početku nezadovoljan poslom, svojim veselim šalama, osmijehom i pozitivnim pogledom na život počinje se zbližavati sa svojim poslodavcem.

„Nedodirljivi“ je 2011. godine postao drugi najkomercijalniji film u povijesti francuskih kina, odmah iza hit komedije *Bienvenue chez les Ch'tis*. U Francuskoj ga je vidjelo 19.440.000 kino posjetitelja. Pripisuje mu se i veliki međunarodni uspjeh. Nominiran je za nagradu BAFTA i Zlatni globus u kategoriji najboljeg stranog filma i za devet nagrada César, među njima i za najbolji film, redatelja i scenarij, a osvojio je i nagradu za najboljeg glavnog glumca (Omar Sy). Iako su kroz radnju prikazani brojni snažni osjećaji, sve je to prikazano na jedan prirodan način, kroz niz realističnih situacija, tako da se publika može poistovjetiti s nekim od glavnih likova jer su

oni autentični i neponovljivi.

Spoj drame i komedije, podsjeća nas još jednom na neizvjesnost, munjevite promjene, koje samo život može prirediti. Dva će se svijeta sukobiti i pomiriti, iz čega će se izroditi prijateljstvo koje je suludo, komično i snažno jednako koliko i neočekivano, jedinstvena veza koja će iskriti i učiniti ih... nedodirljivim.

Katarina Budić, 3.a

SUBKULTURE

Subkultura je skup normi, vrijednosti i obrazaca ponašanja što razlikuje grupu ljudi od ostalih članova društva. Njima je zajedničko ono što ih na značajan način razlikuje od ostalih socijalnih grupa.

Subkulture nastaju iz potrebe ljudi za pripadanjem i pronalaskom vlastitoga identiteta. One reflektiraju društvene strukture sadašnjice te istovremeno grade društvo budućnosti iako su ograničene po svom doseg, sadržaju i trajanju. Također, subkulture se stalno mijenjaju pa ih je nemoguće staviti u čvrsto zadane okvire.

U Rijeci, odnosno Hrvatskoj prve se subkulture javljaju u sedamdesetim godinama prošlog stoljeća, a primarno se razlikuju po različitim pravcima glazbe koje slušaju. Postupno se, od sedamdesetih do devedesetih godina, razvijalo puno subkultura, kao što su šminkeri, pankeri, heavy metalci, hašomani, hard-coreovci, darkeri itd. Danas se u Rijeci može naći tek manja skupina metalaca, rockera te pankera, dok u ostatak mladih spadaju šminkeri, alternativci te neki koji jednostavno ne pokazuju nikakve simbole pripadanja ijednoj subkulturi.

Također, pojavila se i skupina navijača koji dijele zajedničku ljubav prema određenom sportu, a u Rijeci je to navijačka skupina *Armada* koja je još uvijek aktualna. Navijači često spadaju i u šminkere, noseći samo skupu markiranu robu te izlazeći u kafiće i klubove u kojima se najčešće može čuti komercijalna turbofolk ili strana glazba. U skupinu šminkera najčešće spadaju oni bogatijega socijalnog statusa, ali to nije nužno tako.

Međutim, za ostatak mladih najčešće mjesto za izlazak je takozvani „Kont“ gdje se skupljaju i alternativci, metalci, rokeri, pankeri i svi ostali kojima to odgovara. Iako se okupljaju na istom mjestu, razlikuju se po vrsti glazbe koju slušaju. Metalci slušaju metal, rokeri rock, pankeri punk te ostale podvrste tih smjerova glazbe. Alternativci se dosta međusobno razlikuju te mogu slušati i elektroničku glazbu, ali i neke ostale vrste glazbe.

Metalci i rokeri najčešće nose u potpunosti crnu odjeću, majice najdražih bendova, marte, kožne jakne... Također puštaju dugu kosu, dok pankeri svoju dužu kosu podižu u irokeze te bojjaju kosu u različite žarke boje. Uz svoj izgled kombiniraju i traper komade odjeće te pretežno crnu odjeću.

Također se razvila i skejt subkultura kojoj podloga također nije glazba, već zajednički interes u vožnji skateboarda. Iako uglavnom glazba naizgled dijeli sve subkulture u različite ladice, veže ih upravo težnja za slobodom. Svaka subkultura na neki način promiče granice tolerancije društva. Sve dok samo društvo postoji, postojat će i subkulture zbog povećane potrebe ljudi za razvojem vlastitog identiteta.

Monika Kulaš, 3.b

Osnovna obilježja subkulturnih stilova

Promatrajući pojedince različitih kultura, stilova i razmišljanja koji zajedno sa svojim bliskim poznanicima čine jedinstveni identitet subkulture, možemo uočiti brojne razlike među njima. Razlikujemo ih po načinu oblačenja, vrsti glazbe koju slušaju, običajima koje vrše u pojedinim subkulturnim zajednicama te i tada uočavamo njihovu interakciju s njima i na koji način se provodi odnosno koji su njeni produkti kao takvi u ograničenim moralnim mjerama i načelima (broj subkultura unutar neke kulture ne mora biti brojčano određen).

Različite subkulture različito utječu na drugu unutar svoje kulture no naravno mogu dolaziti i u doticaj s onom drugačijom od njihove ovisno o interesu i broju poznatih osoba u dotičnoj. I ja sam sama dio jednog stila, tj. subkulture, okružena sam skupinom ljudi koju sam sama odabrala zbog nekih baznih obilježja njihovog karaktera i doticaja njihovih misli s mojima. Mjesto na koje izlazimo skoro svaki vikend prepuno je ljudi koje subjektivno obilježava odabrana subkultura te se često neki od njih nama pridruže u izlasku. Iako se možda drugačije oblačimo, u nekim trenucima izražavamo ili jednostavno imamo drugačija poimanja o nekim banalnim situacijama ili temama svi zajedno dijelimo osjećaj za zaštitu i postojanje identiteta naše kulture ovisno o bliskosti s pojedincima subkulture, što se u nekim trenucima može uočiti i osjetiti samim promatranjem i sudjelovanjem. Promjene u modi, dolazak novih lica u svijet medija s kojim se svakodnevno suočavamo, aktualna politička stanja mogu usmjeriti i formirati subkulture u nekim smjernicama iako su dan danas one same po sebi heterogene (vjera, financijsko stanje, nacionalnost, seksualna orijentacija).

Na odluku pojedinca o ulasku i postanku dijelom, a također i izlasku iz neke kulture, a potom subkulture mogu utjecati različite okoline i upoznavanje s njom samom. U mom slučaju velik su utjecaj imali roditelji i njihov odgoj. Društvo u kojem se ja inače krećem i koje sam odlučila promatrati subjektivno, a i objektivno obilježava opušteno i alternativno oblačenje. Svi slušamo vrlo sličnu vrstu alternativne glazbe iako je arsenal poprilično opširan. Komunikacija je uvijek iskrena i topla zbog bliskosti ljudi u društvu i pokušaju imitacije „male obitelji“. Iako ju samo mi ponekad shvaćamo zbog svojih izraza i interesa tako je i meni sama po sebi zanimljivija. Društvo čine osobe s kojima dijelimo bitne trenutke svoga života i svoje svakodnevnice.

Kao što imamo i zajedničke interese koje si nadopunjavamo, imamo i one individualne kao na primjer: čitanje, pisanje, sviranje, fotografiranje, skateboarding ili jednostavno održavanje maratona serija i filmova koje smatramo vrijednima pažnje. Izlazimo u predviđene klubove ili jednostavno večer provodimo sjedeći i družeći se na Titovom trgu ili popularno zvanom „Cont“.

Svaku kulturu, a tako i te njezine male zajednice ili subkulture trebalo bi poštovati i cijeniti. No ujedno bi ih trebalo razlikovati i isticati karakteristike po kojima se razlikuju u svrhu očuvanja identiteta kulture i poštovanja njenih članova kojega god uzrasta, spola i društvenog sloja one bile.

Cvijeta Plenković, 3.b

Badminton

Badmintonski tim Gimnazije Eugena Kumičića Opatija, pobjedivši na županijskom i međužupanijskom natjecanju, uspio se plasirati na Državno prvenstvo u badmintonu koje se održalo od srijede 4. ožujka do petka 6. ožujka 2015. god. u Dubrovniku. Na natjecanju su pod vodstvom profesora Damira Kuvačića sudjelovale učenice drugog razreda, Ana-Lucija Stankić i Lucia Žagar, te učenica trećeg razreda, Aurora Sršen.

Naša ekipa odlično se provela i zauzela 5. mjesto.

JESTE LI ZNALI?

- ✓ prvo službeno Svjetsko prvenstvo u badmintonu odigrano je 1977. godine
- ✓ badminton je najbrži sport koji se igra reketima – najveća službeno izmjerena brzina loptice iznosila je čak 332 km/h
- ✓ oko 8% stanovništva Velike Britanije (4 milijuna ljudi) bavi se badmintonom
- ✓ najduži poen na Olimpijskim igrama trajao je 153 sekunde i u njemu su izmijenjena 94 udarca
- ✓ prema nekim podacima, u najdužim mečevima pretrči se i više od pet kilometara

Lucia Žagar, 2.a

Nogometni turnir povodom Dana škole

Foto Luigi

Foto Luigi

Foto Luigi

Mislav Monjac, učenik 4.a razreda opatijske gimnazije niže brojne uspjehe upravo u jednom od najstarijih sportova na svijetu – šahu. Dolazi iz Matulja, postiže zavidne rezultate diljem Europe te se nedavno vratio s Europskog prvenstva u Gruziji. Evo što nam je Mislav rekao o svojim početcima te dosadašnjoj šahovskoj karijeri.

IDUĆI POTEZ MLADOG ŠAHISTA

Pa Mislave, za početak, reci nam kako je sve počelo, što te nadahnulo da se počneš baviti šahom?

– Šah sam počeo trenirati u trećem razredu osnovne škole. Sve je počelo tako što sam slomio ruku te iz dosade počeo igrati šah s nonotom. S vremenom mi se jako zasviđao te sam se s prijateljem prijavio i počeo igrati šah u školi. Bila je to slobodna aktivnost.

Za koji klub trenutno igraš?

– Do 20-te godine mogu biti dvojno registriran, tako da igram za Matulje i klub Draga Rijeka u prvoj juniorskoj ligi, te u seniorskoj drugoj ligi za Krk.

Kako uspijevaš uskladiti školu s treninzima i ostalim obavezama?

– Trener Ognjen Cvitan velemaistor izlazi mi u susret što se toga tiče, tako da su mi treninzi ovisno o školi. Primjerice kada mi je škola ujutro treninzi su mi 4 puta na tjedan, a kad je škola u poslijepodnevnoj smjeni trening mi je jednom tjedno ili po dogovoru. Volim igrati šah, to mi je hobi, no ipak je škola na prvome mjestu.

Igraš li šah samo na treninzima ili i u slobodno vrijeme?

– Šah igram i u slobodno vrijeme, i to na razne načine. Osim kod kuće ili s prijateljima volim igrati razne šahovske igre putem računala ili aplikacija na mobitelu.

Koliko otprilike traju partije, o čemu to ovisi?

– Šah svatko igra u svom stilu. Općenito postoje dva stila, na tzv. taktiku ili strateški, no ja preferiram na taktiku. Osobno, najkraća mi je partija trajala 10-ak minuta, dok ona najduža čak 5 i pol sati, što je bilo veoma napeto.

Kakve su pripreme prije početka igre?

– Uglavnom, najbolje je rješenje proučavanje protivnika. Na natjecanjima je to malo teže jer se tek prije početka sazna s kim ću igrati. Pripreme traju oko dva sata, a one su uglavnom psihičke jer je šah veoma napet sport u kojem je potrebna prije svega dobra koncentracija, ali i razmišljanje. Često se znam prošetati jer je veoma bitno raščistiti um i imati maksimalnu angažiranost misli. Također se pripremam s instruktorima po posebnom programu, ali i sam proučavam šahovske knjige. Kod protivnika proučavam način na koji igra, njegove propuste i sve što bi mi moglo ukazati na njegove slabosti u načinu igre.

Koji su tvoji najznačajniji šahovski uspjesi?

– Trenutno sam drugi u Hrvatskoj u kategoriji do 17 godina te sam majstorski kandidat. Majstorski kandidati imaju rejting (jačinu, snagu u šahu) preko 2100, a moj je rejting 2200. Preko 2500 imaju velemajstori, što su profesionalni igrači s najvećim mogućim rejtingzima.

Što se tiče prvenstava i natjecanja, koje bi uspjehe izdvojio?

– Bio sam na nekoliko europskih i svjetskih prvenstava. Izdvojio bih Svjetsko prvenstvo u Crnoj Gori održano 2013. godine u kategoriji do 18 godina gdje sam bio 35. te Europsko prvenstvo u listopadu 2014. u Gruziji gdje sam u kategoriji do 18 godina bio 39. Ovo mi je Europsko ostalo u sjećanju po tome što sam u prvom kolu dobio jednog intermajstora, što je za mene osobno predstavljalo veliki uspjeh. Također bih izdvojio Svjetsko prvenstvo u Mariboru 2012.

Koja ti je najdraža šah figura?

– Definitivno dama ili kraljica kako je neki još nazivaju. Ona pruža najviše taktičkih mogućnosti što znači da se na ploči može kretati dijagonalno, vertikalno i horizontalno, po crnim i bijelim poljima, dakle u svim pravcima. Zbog toga je dama ujedno i najvažnija figura u šahu.

Po svemu ovome može se reći da mnogo putuješ. Koje si sve zemlje posjetio?

– Što se tiče zemalja koje sam posjetio to su Slovenija, Italija, Gruzija, Austrija, Srbija, Crna Gora i Švicarska.

Koji su tvoji šahovski uzori?

– Levon Aronian – armenski šahovski velemajstor, te moj trener Ognjen Cvitan.

Imaš li u planu baviti se šahom i u budućnosti?

– Svakako. Šah je sport kojim se mogu baviti do kraja života. To je jedinstven sport koji potiče razvoj razmišljanja, potpunu angažiranost misli i koncentraciju – sve elemente koji su, osim u šahu kao igri, potrebni i u stvarnome životu.

Beti Puž, 3.a

GRAFITI

Grafiti su prikazi ili crteži naslikani na zidu ili na nekoj drugoj površini često na javnom mjestu. Pojam grafita proteže se od jednostavno napisanih riječi do fascinantnih zidnih slika. Velika važnost pridaje se konstrukciji slova i različitoj upotrebi boja.

Postoje od drevnih vremena, starog Egipta, Grčke i Rimskog Carstva. U današnje vrijeme pri izradi grafita najviše su korišteni sprejevi i markeri. Grafiti dolaze od talijanske riječi graffiato što znači grebanje jer su se tom tehnikom koristili lončari kako bi ukrasili svoje umjetnine.

Izrada grafita razvijala se zajedno s hip-hop kulturom te su ih ulične bande upotrebljavale kako bi označile svoj teritorij. Upravo zbog toga grafiti su se često smatrali vandalističkim činom. No, veoma je bitno razlikovati umjetnička djela od običnih natpisa. Ruka autora koji ima stav i estetski osjećaj može na specifičan način obogatiti prostor ulice ili grada, dok u nemaštovitim rukama samo povećava vizualnu zagađenost prostora. Grafiti nisu način komunikacije, oni su način pokazivanja socijalnih problema, problema općenito, ali su i pokazatelji nečije mašte. Kao što ljudi izražavaju svoje osjećaje i misli kroz glazbu, poeziju i film tako se i crtanjem grafita oplemenjuje zajednički osjećaj pripadnosti i uzajamne solidarnosti među narodom. Uzimajući oblik posebne subkulture, ova umjetnost na jedinstven način tumači surovu stvarnost; društveni i politički položaj onih čiji se glas ne može čuti putem medija. Grafiti najviše privlače mlade ljude, i potiču ih da razvijaju svoju kreativnost i talent, ali i da stvaraju prava umjetnička djela koja rijetko koga mogu ostaviti ravnodušnim.

Dora Šekimić, 3.a

Davno u Manchi.

Osjećaš li ti taj miris Sancho?

Ne osjećam ništa gospodaru.

Vidi se da nemaš pojma o pustolovinama jer ja upravo njušim jednu.

Došavši do čistine, don Quijote pokaže Sanchu sa svog konja Rocinantea bitku dviju velikih vojski, onu španjolskog plemića Garamantasa i arapskog poganina Alifanfaróna.

Ali, Don Quijoteova mašta stvarala je slike silnih ratnika.

Dok je Sancho gledao jednostavniji prizor.

Sancho, to se Arapi bore sa Španjolcima!

Moram ubiti neprijatelje kršćanstva!

Gospodaru, to su ovce!

BOOM

Gospodaru! Jesam li vam rekao?

Sancho šuti.

Muza

Lijepo li je biti muza
umjetnika:

Laura, Mona Lisa, Eliza,...

Zatočena stihom, platnom ili
taktom,
opisana riječju, bojom ili
notom.

Lebdjeti vremenom i
doticati duše zemaljskih
prolaznika

na putu prema vječnosti.

Karla Ratković, 2.a